

ЗАБАВЛЕНИЯ И БИЖУТА

written by Tim Jennings, M.D. | September 10, 2009

Какъв вид забавления, развлечения и бижута са допустими за християните в светлината на Езекил 16:10-14

Облякох те още във везани дрехи, И те обух с чехли от язовски кожи, Опасах те с висон, И те покрех с копринена покривалка. Украсих те още с накити, Турих гривни на ръцете ти И огърлица около шията ти, Турих и колелце на ноздрите ти, Обеци на ушите ти, И славен венец на главата ти. Така ти се украси със злато и сребро; И дрехите ти бяха от висон, коприна и везано; Ти ядеше чисто брашно, мед и масло; И стана превъзходно красива, И напреднала си дори до царско положение. Ти още се прочу между народите по твоята хубост, Защото тя стана съвършена чрез Моето величие, С което те облякох, казва Господ Иеова.

Много християнски църкви не подкрепят носенето на бижута, това не противоречи ли на този пасаж? Работя с младежите от нашата църква и бих искал да разгледам горепосочените проблеми от библейска гледна точка.

Благодаря за вашите въпроси. Основната цел на възпитанието и образованието е да използваме влиянието си като възрастни, за да помогнем на децата си да развият характер, подобен на

Христовия. Съзнавайки, че всяко човешко същество, след греха на Адам, се ражда заразено със страх и егоизъм, ние си даваме сметка, че децата ни се нуждаят от влияние, което да ги доведе до любов и доверие в Бога. Като зрели християни ние разбираме, че чувствата или страстите водят до изкушение (Яков 1:14), а истината лекува и освобождава (Йоан 8:32). Ние знаем, че Светият Дух работи, за да доведе всеки от нас до истинско познание за Бога и всичко, което се стреми да възпрепятства истинското познание на Бога, работи за вечната гибел на нас и децата ни.

Имайки предвид това, ние разбираме, че става дума за нещо повече от определено поведение или действие. Решаващият въпрос са причините и мотивите, които стоят в основата на това поведение.

Например преди 2000 години евреите са знаели, че съботата е Божият свят ден. Но те не са успели да разберат истината за Господаря на съботата и затова, въпреки че с поведението си са се придържали към спазването на съботата, са разпънали Христос. Конкретното поведение не е толкова важно, колкото скритите в основата му нагласа и отношение на сърцето.

Твърде много родители и учители изкривяват представата на децата си за Бога, като въвеждат самоцелни правила, за да се съобразят с културните стандарти, без всъщност да изложат основните причини или принципи в основата на тези правила. Това се наблюдава най-често, когато става дума за бижута. Библията не учи, че носенето на бижута е греховно. Библията учи, че егоизмът, самовъзвеличаването, самоизтъкването, саморекламата, надменността, арогантността, гордостта и т.н. са греховни. Ние трябва да обичаме другите повече от себе си. Когато бижутата се носят като средство за самоизтъкване и самореклама, а парите се използват не за подпомагане на другите, а за суетни прищявки, проблемът не е в бижутата, а в егоистичното сърце, което не обича другите.

Познавам много горделиви "християни", които критикуват онези, които носят бижута, защото "бижутата са греховни". Но същите тези "християни" харчат десетки хиляди долари за часовници, кожени изделия, коли, произведения на изкуството и други средства за украсяване на себе си. Някои пък практикуват друга форма на егоцентризъм, като се носят толкова небрежно, невзрачно и откровено непривлекателно, че се открояват от тълпата като "най-смирнените", с което ми напомнят за един човек, който е заявил: "Аз съм смирен и се гордея с това".

Виждал съм как преподаватели в християнски университети отблъскват млади хора от Бога с грубото си и дори жестоко отношение към студентка, носеща обеци за 10 долара. Когато си помисля как Христос се е отнесъл към жената, хваната в прелюбодеяние, не се съмнявам, че Той не би осъдил тази млада жена заради чифт обеци за 10 долара.

И така, какъв е проблемът? Християните трябва да бъдат като Христос. Те трябва да се отличават от света. Те трябва да живеят в ритъма на постоянния зов на любовта и ценностите им да бъдат толкова различни в сравнение със светския стандарт за себеизтъкване, че хората да спрат и да се замислят.

Ако бижутата всяват объркване и водят до замъгляване на истината за Божия характер на любовта или по някакъв начин подкопават способността ни да свидетелстваме вярно за Бога, тогава трябва сериозно да се замислим защо да ги носим? Но, ще кажа с убеденост, нашето отделяне от света не се вижда основно в дрехите или украшенията ни, а в нашия характер. Животът ни трябва да бъде фар на Христова благодат, любов, доброта и саможертва, така че

хората да видят добрите ни дела и да прославят Бога в небесата. Виждал съм Христова любов в хора, носещи бижута, и съм виждал егоистичното сърце на Сатана в осъждащия проповедник или учител, който порицава тийнейджър, носещ обици на ушите.

Що се отнася до игрите, те също са свързани с развитието на характера. Шахът, дамата и някои игри с карти изискват стратегическо мислене, планиране, търпение и прозорливост, а играта на тези игри може да помогне за развитието на тези способности. Игрите могат също така да ни научат на работа в екип, социални умения, самодисциплина и достойно поведение, както при победа, така и при загуба. Всичко това са уроци на живота, които могат да бъдат ценни инструменти за превръщането в зряла личност.

Игрите стават опасни за развитието на личността, когато единственият стремеж е "победата" и подхранването на "егото" за сметка на другия участник. Много игри по своята същност са ориентирани към това да разгромиш другата страна, за да спечелиш "Ти". Ако не вземем предпазни мерки, това може да подхрани егоистичните подбуди и стремежа към победа на всяка цена, като по този начин се възпрепятства развитието на зрелия характер.

Родителите и учителите могат да смекчат тези тенденции, като се съсредоточат върху взаимоотношенията с участниците в игрите, като оценяват начина на игра, а не победата в събитието, като провеждат дискусии след края на играта, като преподават ценностите на честната игра, а не на победата на всяка цена.

Така че според мен въпросът е в развитието на характера, в това да станем като Христос, а не в конкретните игри или поведения, а по-скоро в сърдечната нагласа, която води до тези поведения.